

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Zelený Sport Defence s.r.o.**, IČO: 260 08 785, se sídlem Slatina 116, okr. Ústí nad Orlicí, zast. JUDr. Michalem Pacovským, advokátem, se sídlem Čelakovského sady 433/10, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 9. 11. 2017, č. j. MPO 46425/16/10200/01000, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 A 50/2018 - 38,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 A 50/2018 - 38, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 1. 2017, č. j. MPO 46425/2016, neudělil žalobci licenci k dovozu vojenského materiálu ze Srbské republiky dle § 18 písm. c) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů. Důvodem bylo negativní závazné stanovisko dotčeného orgánu – Ministerstva vnitra, vydané dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 38/1994 Sb.

[2] V záhlaví uvedeným rozhodnutím ministr průmyslu a obchodu zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že námitky uvedené v rozkladu směřovaly proti závaznému stanovisku Ministerstva vnitra. Proto si vyžádal dle § 149 odst.

5 správního řádu závazné stanovisko ministra vnitra. Ministr vnitra přípisem ze dne 1. 9. 2017, č. j. MV-87296-3/SO-2017, potvrdil předcházející negativní závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Vzhledem k tomu musel dle § 149 odst. 4 správního řádu potvrdit bez dalšího dokazování rozhodnutí žalovaného, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu žalobu. V žalobě brojil především proti negativnímu závaznému stanovisku Ministerstva vnitra. Závazné stanovisko je především založeno na okolnosti, že bylo zahájeno trestní stíhání proti bývalému jednateři žalobce Martinu Rudolfovi st. Ministerstvo vnitra však nemělo možnost seznámit se s trestním spisem a s povahou jednání, které je panu Rudolfovi kladeno za vinu, a nijak neodůvodnilo, v čem konkrétně spatřuje ohrožení veřejného pořádku. Obě trestní řízení vedená proti p. Rudolfovi byla pravomocně zastavena. Proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2 T 59/2017 – 577, sice podal státní zástupce stížnost, avšak ještě před vydáním napadeného rozhodnutí bylo usnesení okresního soudu potvrzeno usnesením Krajského soudu v Hradci Králové. Pokud Ministerstvo vnitra odkázalo na výsledek kontrol provedených u společností MULTIAGRO v. o. s. Slatina a ZELENÝ SPORT s. r. o., které jsou personálně propojené se žalobcem, žalobce upozornil, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí již došlo k řádné kolaudaci objektu užívaného žalobcem ve Slatině k účelům skladování zbraní. Dotčený orgán v minulosti vydával kladná závazná stanoviska, i když mu byly uvedené výsledky kontroly známy. Dotčený orgán dále uvádí, že žalobce se dopustil správních deliktů, což však nemá oporu ve spise. Irelevantní je i nález 6 ks zbraní, na jejichž ramenních opěrkách se nacházela výrobní čísla samopalů nakoupených společností ZELENÝ SPORT s. r. o. K tomuto bylo policii vysvětleno, že opěrky byly získány ze znehodnocených zbraní a následně volně prodány dál, aniž by došlo k jakémukoli porušení povinností ze strany žalobce, ZELENÝ SPORT s. r. o. nebo p. Rudolfa. Závazné stanovisko tak není založeno na objektivně zjištěném skutkovém stavu, nýbrž na spekulacích a domněnkách, a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále je i v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť do května 2016 byla žalobci vydávána kladná závazná stanoviska.

[4] Napadené rozhodnutí se odvolává na potvrzení závazného stanoviska ministrem vnitra, ale nevypovídá se s námitkami uplatněnými žalobcem v rozkladu, zejména s námitkou, že v obdobných případech společností REAL TRADE PRAHA a. s. a EXCALIBUR ARMY s. r. o. bylo vydáváno kladné závazné stanovisko k licenci, přestože tyto společnosti nebo jejich statutární orgány byly trestně stíhány, že nebyla ctěna zásada presumpce neviny a nebyl zohledněn souhlas se změnou v užívání stavby skladu ve Slatině. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je v rozporu se zásadou materiální pravdy. Že došlo k podstatné změně okolností, vyplývá mj. i z toho, že dotčený orgán od září 2017 začal žalobci vydávat kladná závazná stanoviska, která jsou právě změnou okolností odůvodněna. V napadeném rozhodnutí se odkazuje na závazné stanovisko Ministerstva vnitra č. j. MV-123494-30BP-2016, ačkoli toto závazné stanovisko se týkalo jiné žádosti žalobce o licenci.

[5] Městský soud v Praze označeným rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí je dle městského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jeho obsahem jsou

pokračování

převážně citace rozsáhlých pasáží potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra, závěrem se žalovaný rovněž stručně vyjadřuje k namítanému porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Ministr průmyslu a obchodu však neuvedl k rozkladovým námitkám ničeho, a to ani konstatováním, že se ztotožňuje s odůvodněním obsaženým v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra. Nereagoval tak na klíčovou námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť trestní stíhání bývalého jednatele žalobce bylo zastaveno. Z podkladů obsažených ve správním spise a dále z listin předložených žalobcem jako příloha žaloby vyplývá, že shora citovanými rozhodnutími Okresního soudu v Ústí nad Orlicí a Vrchního soudu v Praze byla obě trestní řízení vedená proti Martinu Rudolfovi st. zastavena a prvně uvedené usnesení bylo potvrzeno Krajským soudem v Hradci Králové, a to již v době před vydáním napadeného rozhodnutí.

[6] Bylo na žalovaném, aby důvody pro neudělení licence uvedené v závazném stanovisku zapracoval do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přitom nestačí ocitovat klíčové pasáže závazného stanoviska, neboť úkolem žalovaného je vydat rozhodnutí nejen na základě podkladů, které si k tomu vyžádal od dotčených orgánů, ale též na základě posouzení řádně uplatněných námitek účastníka řízení. V opačném případě by postrádala smyslu zákonná konstrukce pravomoci žalovaného rozhodovat na základě závazných stanovisek dotčených orgánů a zcela by postačovalo, pokud by závazné stanovisko představovalo zároveň konečné rozhodnutí ve věci. Primárním účelem závazných stanovisek je získat odborné podklady od všech dotčených orgánů, které k dané věci mají věcnou kompetenci, aby tak byly sladěny veřejné zájmy významné pro konečné rozhodnutí správního orgánu. Na tuto roli však žalovaný rezignoval. Napadené rozhodnutí je proto jednak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj nevyplývá, proč ministr průmyslu a obchodu potvrdil rozhodnutí žalovaného. Rovněž neobsahuje argumentaci k námitkám uplatněným v rozkladu. Žalovaný se dále nevypořádal se změnou okolností, které byly důvodem pro nevyhovění žádosti o licenci rozhodnutím žalovaného.

[7] Soud dále přisvědčil i námitce žalobce, že v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra se odkazuje na závazné stanovisko vydané Ministerstvem vnitra ve věci jiné, byť související, žádosti žalobce. Z odůvodnění stanoviska ministra vnitra nelze zjistit, zda se jedná o chybu v psaní, nebo zda ministr vnitra v posuzované věci přezkoumal jiné závazné stanovisko, na tuto věc nedopadající. Žalovaný měl v takovém případě učinit u ministra vnitra podnět k přezkumu tohoto závazného stanoviska.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností. Uvedl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný a že městský soud nesprávně posoudil otázku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Poukazuje na komentářovou literaturu ke správnímu řádu, z níž vyplývá, že pokud jediným důvodem zamítnutí žádosti je negativní závazné stanovisko dotčeného orgánu, jako tomu bylo i v posuzované věci, nezbyvá správnímu orgánu, než převzít důvody uvedené dotčeným orgánem. Podle judikatury NSS (rozsudek sp. zn. 7 As 46/2010) odvolací správní orgán nemůže sám posuzovat odvolací námitky, jimiž účastník řízení brojí proti závaznému

stanovisku, nýbrž je vázán potvrzujícím závazným stanoviskem nadřízeného správního orgánu dotčeného orgánu. Odvolací orgán se tak musí omezit pouze na ověření, zda potvrzující závazné stanovisko je přezkoumatelné, resp. zda reaguje na odvolatelem uplatněné námitky, a zda naplňuje formální požadavky vyplývající ze zákona. Vypořádání odvolacích námitek však nemůže sám věcně posuzovat.

[9] Pokud městský soud požaduje, aby stěžovatel do odůvodnění rozhodnutí o rozkladu zapracoval argumenty ze závazného stanoviska, pro které licenci nebylo možné udělit, lze konstatovat, že stěžovatel tak učinil. Citoval totiž z potvrzujícího závazného stanoviska důvody, kterými ministr vnitra reagoval na žalobcem uplatněné rozkladové námitky. Stěžovateli nezbyval prostor pro vlastní úvahy a hodnocení odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Pokud se stěžovatel výslovně s hodnocením ministra vnitra v potvrzujícím závazném stanovisku neztotožnil, nelze mu to přičítat k tíži.

[10] Potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra se týkalo všech osmi souběžně projednávaných žádostí žalobce o licenci k transferu vojenského materiálu ze a do zahraničí, neboť reaguje na žádost stěžovatele ze dne 19. 5. 2017 o potvrzení či změnu všech osmi obsahově identických závazných stanovisek Ministerstva vnitra ve věci jednotlivých žádostí žalobce. Pokud se v potvrzujícím závazném stanovisku hovoří pouze o jednom z uvedených osmi závazných stanovisek, jedná se o chybu v psaní, která nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek považuje za dostatečně a srozumitelně odůvodněný, tudíž nemůže být považován za nepřezkoumatelný. Dále poznamenal, že požadavky na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se liší v závislosti na konkrétní věci, nicméně z rozhodnutí by vždy mělo vyplývat, co vedlo správní orgán k vydání rozhodnutí o konkrétním obsahu a jak se vypořádal s argumenty účastníka řízení. Takovým požadavkům však napadené rozhodnutí nedostalo, neboť obsahuje pouze shrnutí potvrzujícího stanoviska ministra vnitra. Zapracování argumentů uvedených v závazném stanovisku nemůže spočívat v jejich prostém ocitování, neboť adresátem závazného stanoviska není účastník řízení, nýbrž správní orgán, který vede řízení. Z takto pojatého odůvodnění napadeného rozhodnutí např. nevyplývá, jak se stěžovatel vypořádal s klíčovou námitkou nesprávně zjištěného skutkového stavu. V této souvislosti žalobce poukazoval na zastavení trestního stíhání bývalého jednatele, která měla být dle závazného stanoviska zásadní a přelomovou okolností, která vedla k vydání negativního závazného stanoviska. Stěžovatel jistě nebyl oprávněn sám věcně posuzovat námitky směřující proti závaznému stanovisku, byl však oprávněn a povinen posoudit námitky týkající se nezákonnosti závazného stanoviska, což se právě týká i namítaného nesprávného zjištění skutkového stavu dotčeným orgánem. S touto námitkou se tedy měl stěžovatel vypořádat. Stěžovatel se měl obrátit na ministra vnitra s podnětem k přezkumu potvrzujícího závazného stanoviska podle § 149 odst. 6 věty druhé správního řádu. Městský soud proto postupoval správně, pokud mimo jednání zrušil napadené rozhodnutí postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

III. Posouzení kasační stížnosti

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Jak již bylo uvedeno výše, městský soud zrušil napadené rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu především z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud připomíná svou konstantní judikaturu, podle níž bylo-li rozsudkem krajského soudu zrušeno žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, lze se v řízení o kasační stížnosti zabývat pouze tím, zda byl závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti správný či nikoliv (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 2 As 36/2006 - 102, či ze dne 8. 11. 2017, č. j. 8 As 25/2017 - 67).

[15] V rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016 - 86, zdejší soud shrnul: „V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992 - 23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 - 45). Rozsah přezkumu provedeného žalovaným při rozhodování o odvolání lze dovodit z § 89 odst. 2 s. ř., podle něhož odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 - 45).“

[16] Posuzovaná věc je ovšem do značné míry specifická tím, že stěžovatel postupoval dle § 149 odst. 4 správního řádu, podle nějž *[j]estliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne*. Rozklad podaný žalobcem směřoval výlučně proti obsahu nesouhlasného závazného stanoviska vydaného Ministerstvem vnitra. Za takovýchto okolností stěžovatel postupoval správně, pokud si v řízení o rozkladu vyžádal závazné stanovisko ministra vnitra jako orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který vydal závazné stanovisko, jež žalobce v rozkladu napadl. Ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu totiž stanoví, že *[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska*. Za takových okolností je možné za řádné vypořádání rozkladových námitek považovat reprodukování jejich posouzení v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra. Stěžovatel správně uvádí, že věcné posouzení rozkladových námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska mu nepřisluší, naopak, pokud by obsah závazného stanoviska posuzoval sám, zatížil by řízení o rozkladu podstatnou vadou (srov. též rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, č. 2167/2011 Sb. NSS). Z toho vyplývá, že je nadbytečné, aby v napadeném rozhodnutí o rozkladu zaujímal vlastní stanovisko k jím reprodukovanému posouzení rozkladových námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu ze strany nadřízeného orgánu tj. ministra vnitra. Požadavek městského soudu, že napadené rozhodnutí, aby dostalo požadavku přezkoumatelnosti, muselo obsahovat vlastní hodnocení těchto rozkladových námitek ze strany orgánu rozhodujícího o rozkladu, tedy není správný.

[17] V tomto ohledu lze sice souhlasit s názorem městského soudu, že takováto konstrukce rozhodnutí založeného toliko na negativním závazném stanovisku dotčeného orgánu, resp. potvrzujícím závazném stanovisku jeho nadřízeného orgánu k námitkám proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, se může jevit do jisté míry zbytečná, popř. nevhodná. Nicméně právě takto zákonodárce postup správních orgánů v této specifické situaci upravil a soudům nezbývá, než tuto konstrukci respektovat. Tím samozřejmě není dotčen požadavek na to, aby potvrzující závazné stanovisko na odvolací (rozkladové) námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu přiměřeným způsobem reagovalo a samo tak dostalo požadavkům na přezkoumatelnost (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019 - 42). Zákonost závazného stanoviska přezkoumávají v plné míře správní soudy v řízení o žalobě proti na něm založenému rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS).

[18] Ze správního spisu se podává, že žalobce v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí stěžovatele brojil výlučně proti obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Konkrétně nesouhlasil s tím, že ministerstvo své nesouhlasné závazné stanovisko odůvodnilo trestním stíháním bývalého jednatele žalobce p. Rudolfa st. s tím, že již není jednatelem, dosud je bezúhonný, disponuje bezpečnostní prověrkou; v případě jiných obchodníků s vojenským materiálem stíhání osob spojených s nimi nevedlo k vydávání nesouhlasných stanovisek; nebylo vysvětleno, jak s požadovanou licencí souvisí nález opěrek ze žalobcem znehodnocených zbraní; nebyla zohledněna rekolaudace nemovitostí

pokračování

užívaných žalobcem ke skladování vojenského materiálu; Ministerstvo vnitra nevysvětlilo, proč změnilo svůj dosavadní přístup, kdy do dubna 2016 vydávalo kladná stanoviska; a závazné stanovisko argumentuje okolnostmi týkajícími se jiných společností (MULTIAGRO v. o. s. Slatina), které se žalobcem nesouvisí.

[19] V napadeném rozhodnutí ministr průmyslu a obchodu poukázal na potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra, které se k těmto námitkám vyjadřuje. Připouští, že některé okolnosti uváděné v závazném stanovisku ministerstva byly dotčenému orgánu známy již dříve, nicméně změnu jeho postoje vyvolal jejich souhrn, včetně přelomové informace o trestním stíhání p. Rudolfa st. pro trestné činy nedovoleného ozbrojování. Ke změně okolností odůvodňující změnu závazného stanoviska nedošlo ani přes zastavení trestního stíhání, neboť ve věci jednoho trestního řízení byla podána stížnost státního zástupce a věc dosud nebyla uzavřena. Nadto nelegálním skladováním zbraní a střeliva v areálu MULTIAGRO v. o. s. Slatina, která je s žalobcem personálně propojena, a jejíž nemovitosti nacházející se v zastavěném území obce Slatina pro svou činnost využívá i žalobce, v minulosti došlo k narušení ochrany obyvatelstva, a proto dotčený orgán správně usoudil, že u žalobce neskýtá záruku, že v budoucnosti nebude k narušování bezpečnosti a ochrany zdraví obyvatelstva již docházet. Poznatky o nedostacích v evidenci zbraní a střeliva a v zabezpečení objektů, v nichž jsou skladovány, jsou závažné, neboť tyto nedostatky dávají vzniknout prostoru pro kriminální činnost, včetně organizovaného zločinu, a podmínkám pro vyzbrojování teroristických skupin. To, že žalobce poukázal na případy jiných společností, jimž licence byla vydána, není relevantní, neboť Ministerstvo vnitra posuzuje všechny jednotlivosti konkrétního případu, s nimiž žalobce nemůže být seznámen, v souladu se zákonem, primárně na základě zhodnocení informací bezpečnostního charakteru získaných od Policie ČR a zpravodajských služeb.

[20] Nejvyšší správní soud tak má za to, že napadené rozhodnutí prostřednictvím citace příslušných částí potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra přiměřeně reagovalo na rozkladové námitky uplatněné žalobcem, a proto nemůže být považováno (v ohledu uváděném městským soudem) za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zejména se takto napadené rozhodnutí vyjadřuje k rozkladovým námitkám (v jejichž nevypořádání spatřoval městský soud jeho nepřezkoumatelnost) týkajícím se trestního řízení vedeného proti p. Rudolfovi st. a otázkám odlišnosti posuzované věci od licencí udělených společností REAL TRADE PRAHA a. s. a EXCALIBUR ARMY s. r. o. V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje, že i námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je založeno závazné stanovisko, je svojí povahou námitkou směřující proti obsahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu a její vypořádání přísluší nadřízenému orgánu dotčeného orgánu.

[21] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že městský soud nesprávně postupoval (i) podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy zrušil napadené rozhodnutí bez jednání proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Obsah správního spisu totiž koresponduje s napadeným rozhodnutím, avšak žalobce zpochybnil správnost skutkových zjištění správních orgánů a nově navrhl za tím účelem provedení důkazů, jimiž hodlá skutková zjištění správních orgánů vyvrátit. Správní orgány vyšly z rozhodnutí orgánů činných

v trestním řízení, konkrétně z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, sp. zn. 4 To 3/2017, a usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2 T 59/2017 – 577, kterými byla zastavena trestní stíhání proti Martinu Rudolfovi st. a věc byla postoupena Obvodnímu báňskému úřadu pro území krajů Pardubického a Královéhradeckého, ale poukázaly na to, že proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí byla podána stížnost, a věc tedy není skončena. Žalobce až v žalobě uvedl, že uvedená stížnost byla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí zamítnuta usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. 7. 2017, č. j. 14 To 139/2017 - 600, a toto usnesení navrhl k důkazu. Nejvyšší správní soud ověřil, že naposledy uvedené usnesení není obsaženo ve správním spise ani na něj stěžovatel v řízení před správními orgány neupozornil. Za této situace městský soud nemohl z cit. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích vycházet bez toho, aby jej provedl při jednání jako důkaz. Nejedná se totiž o skutečnost obecně známou, ani o skutečnost známou soudu z úřední činnosti.

[22] Ohledně výtky městského soudu, že potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra trpí závažnou vadou spočívající v tom, že odkazuje na závazné stanovisko vydané ve věci jiné žalobcem podané žádosti o licenci než té, která byla předmětem projednávání, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Vzhledem k tomu, že žalobce podal celkem osm žádostí o vydání licence, k nimž vydalo Ministerstvo vnitra nesouhlasná závazná stanoviska s identickým obsahem, a žalobce podal proti všem osmi rozhodnutím stěžovatele o nevydání licence společně jediný rozklad, v němž ke všem osmi zamítavým rozhodnutím uplatňoval shodné námitky, ministr průmyslu a obchodu požádal ministra vnitra o potvrzení či změnu všech osmi závazných stanovisek rovněž jediným přípisem z 19. 5. 2017, č. j. MPO 20527/17/10200/01000. Na tuto žádost odpověděl ministr vnitra jediným přípisem ze dne 1. 9. 2017, č. j. MV-87296/3/SO/2017, v němž uvedl, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrzuje a uvádí k tomu důvody. V tomto přípisu však je uvedeno jediné závazné stanovisko č. j. 123494-3/OBP-2016, které se vskutku netýkalo nyní projednávané věci. Za popsaných okolností, kdy se jednalo o společné úkony v řízeních s identickými okolnostmi a účastníky, lze přitakat stěžovateli, že se jedná o zjevnou chybu v psaní v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra, která nemohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v souladu s ním věcně vypořádá jednotlivé námitky uplatněné v žalobě. To, že napadené rozhodnutí nebylo shledáno nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů v ohledu uvedeném v napadeném rozsudku, totiž neznamená automaticky, že (ostatní) žalobní námitky jsou nedůvodné a napadené rozhodnutí ob stojí.

[24] Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu